

celo conante, & fulminante, tempestate sapius exagitante, & naufragio jam ad te deglutendum imminente? Quid, inquam, ageres? Merces, pecunias, vestes, & omnia projices, ut nudus portum arripes. In funestiori, sevariore tempestate verlaris. Gehenna aperta est, super latera inferni ambulans, furor divinæ vindictæ, quæ à tanto tempore flagellum distulit, jam jam scdm intorquet. Nisi omnium virtutum conatu, quo uteris in declinando corporis naufragio, utaris in hac expellenda lepra foetidissima, & ipsis visceribus, & sanguini hærente, acutum de tua salute est. Desperationis ergo laqueo me jugulas? In desperationem ne te conjicerem, si in dicto corporis naufragio constituto tibi suaderem, ut omnibus abjectis contenderes, & nitereris portum nudus, & semivivus teneres? Immo tu miles de salute tua desperare obstinatè vis, qui tanta obrutus mortifera peste eam expellere reculas. Difficillima præscribo remedia? Verum habet. At diuturna experientia didici hunc morbum putridum aliis remediis non curari. Cedo. Quid difficilior quam projicere merces, thesauros, vestes ipsas, ut corporis naufragium evadas? Difficiliora hæc sunt, quam quæ ego præscribo, ut animæ naufragium declines. Vis ergo sanari? Paradisus apertus est. Christus expansis brachiis te expectat. Potes ejusdem adjutus gratia, si vis. Sed necessaria est deliberatio vehementissima, atque fortissima supra quam explicari potest. Requiritur universalis magnanimitas, & robusta mutatio integræ vitæ. Conatus illos adhibere debes, quos exeres ad corporis naufragium vitandum, & flammarum ardentium fornacem. Remedium efficax in hoc vertitur ut persuasum illis sit, nunquam se emendaturos nisi difficillimo, & violento labore, genu, planctu, jejuniis, cinere, & cilicio. Si fuerit portum emendationis post duorum, aut trium mensium intervallum severæ pœnitentiæ atigeris, felicissimè triumphabundus ambulabis viam arctam Domini nostri Jesu Christi, non secus ac ille qui naufragium corporis evasit. Tentationum istus aliquos patieris; sed feliciter eos exuffabis, & deridabis.

VI. His peractis, tum absolutionem imperitimi, & Confessarii, & sacramentorum frequentia, aliisque pietatis operibus confirmate, & roborate convalescentes. Credite, credite, absolutionum facilitate lovetur hæc pestis, non sanatur. Paucos utique lucrabimini, quia pauci sunt electi. Sed cavete ne dum nimia, & crudelissima benignitate salvere istos suos continenter se se in luto libidinis revolventes contenditis, æternum percatis ipsi. Advertite vastos istos esse, & versutos. Se abstinere solent à pollutionibus per unam, & alteram hebdomadam, ut vobis eripiant absolutionem. Observate ergo omnia ne decipiimini, & decipiantur ipsi, qui ex facilitate absolutionum animam peccandi arripiunt.

VII. Debitoribus morosis absolutio non imperiatur, nisi prius debita solvant, cum possint, & aliena restituant. Prætextus, & exculpationes difficillimè admittantur. Communiter illi debitis

gravati sunt qui possunt, & nolunt solvere. Pauperimnis nemo fidit pecuniam suam, neque merces iis dantur, nisi proliuis solvant. Divites sunt illi qui opprimunt mercatores, & artifices, ut luxum, fastum, & ambitionem foveant.

VIII. Fœminis quoque vanis, ambitiosis, luxum, & pompas ad ipsum tribunal deferentibus suspendatur absolutio, & præsertim illis expudoratis, quæ nuda ubera ostentant, quæ cum viris sine necessitate conversantur, quæ munuscula, & munera ab amatis recipiunt. Audite S. Carolum Borromæum in *Instrum. Conf.* ubi rem hanc fusè explicat. *Nec etiam absolvant, qui in vestium splendore, aut superfluo corporis ornatu mortaliter peccant. Et quia bodiè sacrali pompa, & vanitates ad summum creverunt, possumus ex CULPA CONFESSARIORUM, qui ab hac peccata pœnitentes suos inconsideratè (N. B.) absolvant, & nullum fortassis ea de scrupulum ipsa movent. Si plura cupis, consule tom. 9. lib. 2. diff. 3. cap. 10.*

CAPUT IV.

De Sigillo confessionis.

I. **QUÆST. I.** *Quo jure Confessarii custodire secretum coram, quæ audierint in confessione, debent?* RESP. Triplici, Naturali, Divino, & Ecclesiastico, ut docent omnes. Contra hæc tria jura peccaret violator. Hoc sigillum oritur ex sola confessione sacramentali, qua pœnitens bona fide sua peccata Sacerdoti manifestat ad obtinendam absolutionem, quamvis ob indispositionem pœnitentis, aut defectum jurisdictionis Confessarii absolutio non imperiatur. Si quis constiteret alicui se fingenti Sacerdotem, sitè obnoxius sigillo esset.

II. Si quis fingeret confessionem, & sub confessionis larva provocaret ad turpia, aut injuriis afficeret Sacerdotem, vel aliquod crimen Sacerdotis ministerio pertraheret, nullum hinc oritur sigillum. Similiter quando aliquid communitur sub sigillo confessionis, etiam si flexus sacramentalis, non oritur sigillum sacramentale, sed tantum naturale. Ex sola itaque confessione ordinata ad obtinendam absolutionem suo tempore opportuno dandam, oritur sigillum sacramentale.

III. **QUÆST. II.** *Quam gravis sit sigilli custodia, & an liceat aliquo in casu illud violare?* RESP. Gravissima est istius sigilli custodia, triplici jure, ut dictum est, imposita. Nullo unquam in casu, sive privato, sive publico licitum est illud aperire, etiam si subeunda mors esset, & periclitaretur universus orbis. Materia istius sigilli sunt singula peccata sive mortalia, sive venialia determinata in confessione manifestata. Summa prudentia, & cautio hoc sigillum custodiendum est.

IV. **QUÆST. III.** *Potes ne Confessarius loqui de auditis in confessione ex licentia pœnitentis?* RESP. Certum est pœnitentem posse imperiti licentiam dictam Confessario, cum sigillum sit in fa-

favorem ejusdem pœnitentis. Quare sicut pœnitens se ipso manifestare sua peccata valet; ita potest alteri licentiam concedere id præstandi. Hæc autem pœnitentis licentia debet esse libera, expressa, nec sufficere interpretativa, vel præsumpta. Interdum pœnitens sub gravi tenetur hanc licentiam concedere, aut ad avertendum aliquod grave malum imminens Reipublicæ, aut alteri.

V. Quæcumque peccata etiam publica in confessione manifestata cadunt sub sigillo. Hinc Confessarius audiens peccata alicujus damnati ad mortem propter furta, homicidia, blasphemias, hæreses, &c. nequit hæc crimina revelare ut in confessione audita. Si aliud novit, loqui, ut cæteri, data occasione poterit. Quare Parochus potest, & debet suum parochianum, quem novit publicum feneratorum, vel concubinarium rejicere à communione, quamquam ad hoc cavendum parochianus eidem sitè constitatur.

VI. **QUÆST. IV.** *Quid respondere Confessarius debet rogatus an audierit confessionem meretricis, concubini, &c.* RESP. Respondere debet se audivisse ejusdem confessionem, si uoque officio fundum esse. Quid si meretrix schedam, seu testimonium confessionis peteret? Negant dandam esse alicui. Sed hæc opinio mihi falsa est. Confessio facta est, ut supponitur. Si Confessarius diceret, se eam non absolvisse, frangeret sigillum, ut omnes fatentur. Negans schedam reipia dicit, se eam non absolvisse. Cedo. Cur neganda est hæc schedæ? Quia meretrix non fuit absoluta? Si hæc ratio consisteret, nullum esset sigillum, nisi cum absolutio impertitur; quod est manifestus error. Danda ergo schedæ est confessionis audite, quia hoc non est testimonium absolutionis.

VII. **QUÆST. V.** *Potesne Confessarius dicere, in tali oppido, communitate, collegio gravis crimina patrari, dum ea in confessione auditur?* RESP. Frangeret procul dubio sigillum, dum de tali oppido, civitate, communitate crimina gravia panderet. Si tamen civitas ampla, & populosa esset, non crederem sigillum violari. Quando ergo oppidum, sive civitas parva est, tum sigillum violatur, quia, & scandalum oritur, & facile deprehendi posset, quis talia enormia crimina patravit. Qui de collegio, conventu crimen auditum in confessione revelaret, sigillum frangeret, quia infamaret talem ordinem. Tacendo Confessarius nunquam peccat. In locutione semper periculum adest. Cohibeat ergo linguam suam.

VIII. Nec cum suo pœnitente de auditis in confessione loqui Confessarius potest absque expressa ejusdem licentia. Si ipse pœnitens loqui spontè incipiat, expressa intelligitur licentia. Continuo post datam absolutionem potest monere, hortari, corrigere pœnitentem, quia iudicium sacramentale adhuc perseverat.

IX. Confessarius nequit uti notitia habita in confessione ad exteriorem gubernationem. Clemens VIII. an. 1594. prohibuit Regularibus ne confessionis notitia utantur ad regimen exterius. Quod decretum confirmavit Urbanus VIII. *const.* 26. Quare infertur 1. non posse Confessarium à

sacrificio abstinere vel fugere, quando cognovit in confessione ab aliquo criminis scocio sibi parati insidias, venenum insulsum in calice, si delicti complices conjicerent ab aliquo sciorum revelatum crimen esse. 2. Nequit Confessarius denegare Eucharistiam, vel benedictionem matrimonii pœnitenti coram uno, vel alio teste id postulanti, etiam si denegat eidem absolutionem. 3. Non potest sacris interdiciere Sacerdotem subditum, aut rejicere canonicè electum propter crimina in confessione detecta, neque vitare excommunicatum propter occasionem Clerici in confessione manifestatam.

X. Maritus invita uxore suscipit Sacerdotium. In articulo mortis uxoris confessionem audiens intelligit matrimonium suum esse invalidum, & nullum. Ficticia uxor convalescit. Debitum petit, debet ne maritus Sacerdos reddere, cum sita uxor scit eum non reddere ob confessionem auditam? Casus iste chimericus est. Si contingeret, deberet Confessarius petere facultatem colloquendi cum ea, si convalesceret, & sicum matrimonium rescindere. Quid si tenueret? Non esset absolventa utpotè indisposita, quia parata vivere in concubinato. Quid si absque absolutione convalesceret? Hypothesis itæ arbitraria commenta sunt. Si hypothesis occurreret, confugiendum ad Deum esset, qui nunquam innocentem tentari supra id quod potest permittit. Sed repeto casum chimericum esse.

XI. **QUÆST. VI.** *Quomodo se gerere Confessarius debet quando interrogatur de auditis in confessione?* RESP. Si Confessarius absolute interrogetur, potest absolute respondere se nescire, etiam adjecto Sacramento, quia presumitur non interrogari ut Confessarius. Quid si versutus interrogator peteret ut panderet ea quæ ut Confessarius scit? Tum intrepidè Confessarius respondere debet, interrogationem indignam esse, & rejicere interrogatorem ut hominem iniquum. Plures alii casus discuti solent de hoc sigillo; sed quia obvia sunt, & nullius difficultatis, illos prætereo. Confessarius severa, & prudenti linguæ custodia omnes resolvat.

XII. **QUÆST. VII.** *Quinam teneantur ad hoc sigillum?* RESP. Præter omnes Confessarios siue legitimos, siue fictos, tenentur omnes interpretes quorum ope utantur pœnitentes, ut manifestet Sacerdoti peccata sua. Adstantes quoque huic sigillo subjecti sunt, cum absque eorum præsentia fieri confessio nequeat, ut in communi naufragio, vel peste contingit. Similiter qui audiunt vel casu, vel industria peccatum confitentium sacramentaliter, servare sigillum hoc tenentur, sicut, & consiliarii, quibus ex necessitate manifestatur persona pœnitens, & Superiores à quibus petitur facultas pro reservatis.

deant, diligenterque caveant, ne querentibus, & pulsantibus eorum culpa cœlum claudatur, ne deperditæ oves ad ovile dominicum redire propter eorum manibus ferarum dentibus dilaniandæ tradantur, ne Prodigii Filii egentes, & faucii, ad cœlestem Patrem reverentes nefaria eorum improbitate gravioribus peccatorum viribus dum adhuc in via sunt, confortiantur.

§. 7. Ut autem præsentis Litteræ ad omnium notitiam facilius deveniant, & nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, nec non Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis in Monte Citorio, ac in Acte campi Floræ de urbe, ut moris est, affigi, & publicari, sique publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde arcere, & afficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent: utque ipsarum præsentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibita, vel ostensa.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ voluntatis, sanctionis, præcepti, mandati, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo primo, Kalend. Junii, Pontificatus nostri anno I.

II. QUÆST. I. Denuntiarine debent Confessarii sollicitantes masculos ad turpia? RESP. Cardinalis Gozza refert Paulum V. declarasse ann. 1612. ejusmodi sollicitantes denuntiandos esse vi constitutionis Pii IV. in hac quippè constitutione dicitur, qui sollicitaverit aliquem penitentem. Equè penitens est vir, ac mulier. Et ratio urget pro utroque sexu. Comprehenduntur etiam sollicitantes sive pro se, sive pro aliis, ut habetur §. 2. rescriptæ Constit.

III. QUÆST. II. Denuntiandus est Confessarius qui chartam provocantem ad turpia mulieri consentienti legendam tradit? RESP. Duas sequentes hac de re opiniones damnavit Alex. VII. n. 6. Confessarius, qui in sacramentali confessione tribuit penitenti chartam pusillam legendam, in qua ad venerem incitat, non confertur sollicitasse in confessione, ac prorsus non est denuntiandus. n. 7. Modus evadendi obligationem denuntiandi sollicitationis est, si sollicitatus confiteatur cum sollicitante: hic potest insulam absolvere absque onere denuntiandi.

IV. QUÆST. III. Sacerdotes qui fingunt se Confessarios, cum non sint, denuntiarini debent, si sollicitent ad turpia? RESP. Adfirmans senten-

tia vera est, & colligitur ex §. 1. & 2. rescriptæ Constit. ubi omnes Sacerdotes absque limitatione comprehenduntur. Si tamen laici, vel clerici fingant se Sacerdotes, & sollicitent ad turpia, denuntiandi non sunt, ut communis sententia docet. Si tamen Confessarius pro clericum, aut laicum sub larva confessionis sollicitaret, denuntiandi essent vi aliarum constitutionum.

V. QUÆST. IV. Quem sensum hæc verba, in actu sacramentalis confessionis, vel ante, vel immediate post, præferunt? RESP. Qui intra spatium inceptæ confessionis usque ad finem inclusivè sollicitant, denuntiandi juxta omnes sunt. Disputant super aliis duabus particulis immediate ante, vel post. Misis cavillationibus verba hæc non physice, sed moraliter accipienda sunt. Immediate ante significat, si quis mulierem paratam ad confessionem, aut confessionem petentem, quamque post accessuram nosceret, provocaret ad turpia, sollicitaret immediate ante confessionem, licet aliquod spatium interfuisset antequam confiteretur. Immediate post sollicitaret, si peracta confessione, vel mulier chartam ad turpia incitantem traderet in Ecclesia legendam, aut verbis obscenis provocaret; si ad domum mulieris accederet, vel in itinere comes sollicitaret, denuntiandus esset.

VI. QUÆST. V. Quem sensum hæc verba, vel occasione, vel prætextu confessionis, produnt? RESP. Occasio, & prætextus duo sunt diversa. Occasione confessionis sollicitare dicitur qui reipsum ex ipsa confessione animum sollicitandi arripit ad turpia. Prætextus vero confessionis tunc est, quando quis simulat, & fingit confessionem, ut inde provocare ad venerem queat. Variis modis nefarius Confessor sollicitare ad turpia confessionis occasione valet. 1. Expressè impudentia, 2. Dum intelligit penitentem luxuriæ flagitia consistentem, & ad venerem proclivem, eam signis, gestibus, suspiriis, aliique indicibus concitat ad libidinem. Hi juxta omnes sunt denuntiandi. 3. Cum ex noticia acquisita in confessione propensionis ad venerem, occasionem nanciscitur eam provocandi paulo post confessionem, dummodò persona sollicitata prudenter judicare queat hanc sollicitationem oriri ex noticia habita in confessione. Quare circumstantiæ spectandæ sunt.

VII. Prætextu confessionis sollicitat Confessarius qui mulierem invitat ad confessionem, eamque in Ecclesiæ janua expectat, ibi, nulla confessionis mentione facta, ad venerem incitat. Mulier, præmissa conventionem de peccato carnis patrandum cum Sacerdote, illum domum vocat, & ut domesticos eludat propter executionis difficultatem, egrotam se fingit, & prætextu confessionis simul committitur. Iste denuntiandus est.

VIII. Mulier accedit ad Confessarium dicens se velle crastina die confiteri. Illam iste extra confessionale sollicitat, quin confessionem simulet. Hic est ne denuntiandus? Vera sententia adfirmat. Similiter denuntiandus esse ille Confessarius qui mulieri diffusaderet confessionem, ut securus illam concitaret ad venerem. Omnes quoque qui in con-

confessionali absque confessione vera, aut simulata sollicitant, denuntiandi sunt, sicut, & illi qui adstantes mulieres expectantes confiteri, nutuibus, aut signis sollicitant. Qui in Religiosorum capellis, seu cellulis, ubi confessiones audiuntur, sollicitant ad turpia, denuntiandi sunt, etiam si nec audiant, nec simulent confessionem. In cæteris aliis locis non deputatis ad confessiones audiendas, tunc solum denuntiandi sunt, quando Confessarii, aut reipsa audiunt, aut simulant audire confessiones, si ad turpia sollicitent.

IX. Qui non ad turpia, sed ad alia crimina, puta furtum, homicidium, sollicitant, essent denuntiandi ex aliis decretis latis adversus suspectos de hæresi. Ut sollicitantes denuntientur, non requiritur quod actus, quo provocant ad turpia, sit natura sua mortalis; sed sat est quod ex circumstantiis loci, temporis, & administrationis Sacramenti talis fit. Similiter denuntiandi sunt Confessarii, qui in dictis locis turpes sermones habent cum penitentibus, ut colligitur ex clausula constitutionis: Aut cum eis illicitis, & invidiosos sermones, sive tractatus habuerint. Innumeri sunt modi, quibus lupi isti rapaces inficere, & devorare Christi oves solent. Nec eos numerare expedit. Quilibet ex circumstantiis deprehendere eos valet.

X. Verba dubia in meliorem partem sunt interpretanda, præsertim dum Confessarius est notæ probitatis. Cullibet etiam cautissimo excidere verba dubia queunt. Quare cavendum est ne dum iniquorum pravitas coercenda curatur, innocentium, & proborum hominum fama maculetur. Dum Confessarius sollicitatur, si consentiat, denuntiandus est.

XI. Quamquam in omnibus aliis delictis præmittenda fit correctio fraterna; quando tamen delicta sunt contra bonum publicum, ut sunt delicta ejusmodi, & hæreses, præmissa correctione denuntiarini debent. Quare Alexander VII. declaravit an. 1660. denuntiandos esse sollicitantes, non præmissa correctione fraterna. Non solum personæ sollicitatæ, sed etiam, qui vel casu audierunt Confessarium sollicitantem, vel ab ipsa persona sollicitata, nisi hæc implere onus suum vult, denuntiare tenentur. Personæ sollicitatæ ipsæ comparere ad tribunal debent: quæ per epistolam denuntiant, proprium nomen, & cognomen scribere debent. Si puella, & matrona nobiles non audeant adire vel Inquisitorem, vel Episcopum, id agere per internum, nempè per Confessarium valet. Eligatur aut Inquisitor, aut Episcopus, prout melius expediat denuntiationis fini. Ad penas quod attinet contra calumniatores, & falsos denuntiatores lege rescriptam Constit. BENEDICTI XIV.

MONITUM

AD CONFESSARIOS.

I. Reverti de Sacramento Penitentis disputatum. Vos, o Confessarii doctrina, zelo, vigilantia supplete quæ ego vel brevitatis studio,

vel incitiis, & ignorantia prætermisi. Duo recordari vobis magnopere interest. Unum quod nisi vos ipsi conscientia vestrâ vineam sedulo excultetis, ex eadem evulsis spinis, vepibus, & tribulis; nisi inordinatos animi motus moderari; superbiam, ambitionem resurgendi in hac mundi scæna compescere; nisi mundi oblectamentis, illecebris, & præteritis renuntiare satageritis, nisi ipsi casti, mortificati, humiles, devoti fueritis; frustra ex librorum lectione regulas, & artem alias regendi animas addiscetis. Memento, Ven. Magistr. Avila docere vix è mille, & S. Franciscum Salesium vix è decem millibus unum Confessarium optimum, & necessariis dotibus oratum reperiri. Si talia ergo scriberem, quæ non intorquerentur in me maledicta? At rogo vos ut sapè mente revolatis ejusmodi documenta, & illud S. Thomæ de Villanova: Quid Ecclesiam Dei hodie perdit, nisi Confessoriorum, & Pastorum blandiens adulatio? Christianorum reformatio à cura vestra potissimum pender, & in primis ab Episcopis de quibus infra.

II. Alterum Christi documentum vobis serio meditandum propono, quod habetur Math. 13. Cum autem dormiret homines venit inimicus ejus, & superfeminavit zizaniam in medio tritici, & abiit. Cum autem crevisset verba, & fructum fecisset, tunc apparuerunt, & zizaniam. Initio zizaniam non distinguebantur à tritico, sed eadem simillima erant. Heinc est quod servis eadem eradicare cupientibus: Pritimus, & colligimus ea? prohibuit Christus inquis: Non, ne forte colligentes zizaniam, eradiceatis cum eis simul, & triticum. Ulque dum nova quedam sistemata moralis doctrinæ disputantur in scholis, similia apparent veritatis grano. Tot speciosis distinctionum, & cavillationum fucis, & lenociniis incrustrantur, ut à tritico vix discerni zizaniam queat. Verum enim verò cum fructus parandi sunt, tunc refugiet veritas, & falsitas zizaniorum suas effundit tenebras.

III. Quo hæc tendunt? Ecce, Novum opinandi modum lib. 1. vobis exposui, plurimus implicatum subtilissimis sophismatibus, & blandis delinquitur speculationibus. Impericis, & hebetioris aciei lectoribus triticum veritatis, & à falsitate zizaniorum non omnibus fortè perspicuè distinctum apparuit. Fructus illius opinandi modi, teste Pontifice summo, à simplici veritatis evangelicæ grano alienos per omnes hæcenus scriptos libros, & præsertim in hoc undecimo ipsi vidistis, & manibus ferè tetigitis. Quam sit justificationis christianæ imago, quam nonnulli Casuisti depingunt, ab imagine quam S. Paulus, & omnes Evangelistæ deinceps, diversa, ipsi vidistis, tum in dolore timore ex timore alicujus agri tudinis, carcerationis, & infamiae, tum in proposito vetulati, & inconstanti, tum in contrarietate doctrinarum favorabilium, & non favorabilium. Fructus istos vidistis.

IV. Oculis convertite in ultimos, & visibiles fructus, nempè in Christianorum mores. Ipsi spectatis amafios, & amafias, debitores morosos, fœneratores, perjuros, vanitatum, ambitionis, pomparum sectatores turmatim ad faci-

CAPUT V.

De Sollicitatione.

PLura diplomata ediderunt Romani Pontifices Paulus IV. an. 1561. Pius IV. an. 1564. Clemens VIII. 1592. Paulus V. 1608. Gregorius XV. 1622. adversus Confessarios sollicitantes, onusque imponere eisdem denuntiandi ad sacre inquisitionis tribunal. BENEDICTUS XIV. an. 1741. constitutionem edidit, cuius initium est *Sacramentum Pœnitentiæ*: in qua omnia, quæ desiderari possunt, resolvuntur perspicuitate summa. Integram illam exhibeo.

BENEDICTUS EPISCOPUS &c.

„ Sacramentum Pœnitentiæ, quam secundam post naufragium deperditæ gratiæ tabulam sancti Patres aptè nuncuparunt, Nos licet immerentes ad universi domicii gregis curam, superna dispositione vocati, omne studium, & pastoralis sollicitudinem adhibere tenemur ne, quod post amissam Baptismi innocentiam datum est divina benignitate perfugium, per dæmonum fraudem, & hominum Dei beneficiis perversè utentium, malitiam naufragis, ac miseris peccatoribus luctuosum evadat exitium; & quod in salutem, & curationem animarum à Deo, qui dives est in misericordia, institutum est, execrabili scelerum quorundam Sacerdotum improbitate in earum perniciem, atque interitum vertatur.

„ §. 1. Dudum quidem à felic. rec. Gregorio Papa XV. Prædecessore nostro per suas litteras in forma Brevium sub datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 30. Augusti 1622. Pontificatus sui anno secundo, sapienter provifum fuit contra quoscumque Sacerdotes audiendis Confessionibus deputatos ad turpia, & inhonestas sollicitantes; & deinceps successivis temporibus ad earum litterarum interpretationem, ac declarationem nostra subinde à Congregatione Ven. Fratrum Nostrorum S.R.E. Cardinalium, adversus hæreticam pravitatem generalem Inquisitionum sub die 11. mensis Februarii an. Domini 1661. prodierunt decreta, & à rec. mem. Alexandro PP. VII. pariter Prædecessore nostro in Congregatione generali Sanctæ Romanæ universalis Inquisitionis die 24. Septemb. 1665. coram eo habita, inter alias ab evangelica veritate, & sanctorum Patrum doctrina alienas, & difsonas propositiones, sexta videlicet, & septima, hæc revocanda, damnata, & prohibita fuerunt. Nos itaque maturè perpenderit res quanti momenti sit ad æternam animarum salutem ea ubique exactè observari, & quanti ad infirmas oves curandas, & decorem S. Ecclesiæ Dei retinendum interfit, ne aliqui Sacerdotes Pœnitentiæ sacramento nefariè abutentes pœnitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigant, sed animo secum

„ recolentes, se à Christo Domino Præsides, & Judices animarum constitutos, ea sanctitate, quæ sublimitati, ac dignitati muneris convenit, tam venerandum sacramentum admittentes, motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostra prefatas Litteras hujusmodi, ac omnia, & singula decreta ad illarum interpretationem, & declarationem emanata, apostolica auctoritate tenore presentium approbamus, & confirmamus, illisque omnibus, & singulis inviolabilis apostolicæ firmitatis robur adjicimus; atque etiam, quatenus opus sit, denuò committimus, & mandamus omnibus hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, & locorum ordinariis omnium regnorum, provinciarum, civitatum, dominorum, & locorum universi Orbis Christiani, in suis respective diocesis, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquirent, & procedant contra omnes, & singulos Sacerdotes tam sæculares, quam regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicæ immediatè subiectos, quorumcumque Ordinum, Institutorum, Societatum, & Congregationum, & cujuscumque dignitatis, & præminentiæ, aut quovis privilegio, & indulto munitos, qui aliquem pœnitentem, quæcumque persona illa sit, vel in actu sacramentalis confessionis, vel antiè, vel immediatè post confessionem, vel occasione, aut prætextu confessionis, vel etiam extra occasionem confessionis in confessionali, sive in alio loco ad confessiones audiendas destinato, aut electo, cum simulatione audiendi ibidem confessionem, ad inhonestas, & turpia sollicitare, vel provocare, sive verbis, sive signis, sive nutibus, sive tactu, sive per scripturam, aut tunc, aut post legendam tentaverint, aut cum eis illicitos, aut inhonestos sermones, vel tractatus temerario ausu habuerint; & quos in aliquo ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, & circumstantiis severè animadvertant per condignas penas juxta memoratam Gregorii Prædecessoris Nostri constitutionem, quam hic de veritate, & ad verbum pro inserta haberi volumus; dantes etiam, si opus sit, & rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, & Ecclesiæ Dei injuriosum remaneat ob probationum defectum impunitum, jam alias in præfata constitutione tributam procedendi cum relictibus etiam singularibus, dummodo præsumptiones, indicia, & alia adminicula concurrant.

„ §. 2. Meminerint præterea omnes & singuli Sacerdotes ad confessiones audiendas constituti teneri se, ac obligari suos pœnitentes, quos noverint, fuisse ab aliis, ut supra, sollicitatos, sedulo monere juxta occurrentium casuum circumstantias de obligatione deponentium Inquisitoribus, seu locorum Ordinariis prædictis personam, quæ sollicitationem commiserit, etiam si Sacerdos sit, qui jurisdictione ad absolutio-

„ fuerit, sive sollicitationi ponens consenserit, sive consensum minime præstiterit, vel longum tempus post ipsam sollicitationem jam effluxerit, aut sollicitatio à Confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter Confessarii, ne pœnitentibus, quos noverint jam ab alio sollicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius denuntiationem prædictam ad effectum perducentes delinquentem indicaverint competenti judicio; vel saltem se, cum primum poterint, delaturos spondeant, ac promittant.

„ §. 3. Et quoniam improbi quidam homines reperitur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suggestionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, & Ecclesiæ auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud Ecclesiasticos judices falso sollicitationis insimulant; ut igitur tam nefaria audacia, & tam detestabilis le facinus metu magnitudinis pœnæ coercatur, quæcumque persona, quæ execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsum innocentes Confessarios impie calumniando, vel seletè procurando, ut id ab aliis fiat, à quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, & dignitate munito, præterquam à Nobis, nostrisque successoribus, nisi in fine vitæ, & excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendæ, quam Nobis, & successoribus prædictis reservamus, perpetuò careat.

„ §. 4. Demùm magno opere cupientes à sacrosanctis judiciis, & sacri Tribunalis sanctitate omnem turpitudinis occasionem, & sacramentorum contemptum, & Ecclesiæ injuriam longè submovere, & tam exitiosa hujusmodi mala prostris eliminare, & quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam dæmones potius, quam Dei ministri, loco eas per sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, majori peccatorum mole onerantes in profundum iniquitatis barathrum nefariè submergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S.R.E. Cardinalium, & aliorum in Theologia Magistrorum consilio desuper adhibito accidentibus quoque iteratis plerumque Episcoporum supplicationibus hac nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum à pluribus Episcopis per synodales suas constitutiones jam factum esse novimus, omnibus & singulis Sacerdotibus tam sæcularibus, quam regularibus cujuscumque ordinis ac dignitatis, tamen aliquin ad confessiones excipiendas approbatis, & quovis privilegio, & indulto, etiam speciali exceptione, & specialissima nota, & mentione digno suffultis, auctoritate apostolica, & nostrè potestatis plenitudine inderidimus, & prohibemus, ne aliquis eorum extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, confessionem sacramentalem personæ complicitis

„ in peccato turpi, atque inhonesto contra sextum Decalogi præceptum commissio excipere, audeat, sublata propterea illi ipso jure quacumque auctoritate, & jurisdictione ad qualemcumque personam ab hujusmodi culpa absolvendam, ad eò quidem, ut absolverio, si quam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tamquam impertita à Sacerdote qui jurisdictione, ne, ac facultate ad validè absolvendum necessaria privatus existit: quam ei per præfentes, has nostras adimere intendimus; & nihilominus, si quis Confessarius secus facere ausus fuerit, mortis quoque excommunicationis penam, à qua absolvendi potestatem Nobis solis, nostrisque successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat.

„ §. 5. Declarantes etiam, & decernentes, quod nec etiam in vim cujuslibet Jubilæi, aut etiam Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ sanctæ, aut alterius cujuslibet indulti confessionem, dicti complicitis hujusmodi quicquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, & in hoc casu, nullus Confessarius, utpotè qui in hujusmodi peccati, & pœnitentis genere jurisdictione, ut præfatur, careat, & absolvendi facultate à nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, & approbato. Non obstantibus Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis præfatis, quæ nuncupantur Cruciatæ sanctæ, vel Jubilæi universalis, & plenariæ, nec non quibusvis Ecclesiarum, & Monasteriorum, & Ordinum quorumlibet, quorum ipsi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roborati, statutis, & consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis, quibus omnibus eorum tenores præfatis pro expressis habentes hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

„ §. 6. Volumus demùm, ut præfatis, ut omnes locorum Ordinarii tam præfentes, quam futuri pro tempore existentes in approbatione Confessariorum tam prædictam Constitutionem Gregorii Prædecessoris, quam præfentem hanc Nostram ab omnibus Sacerdotibus approbandis attentè legi, & accuratè observari curent, moneantque eos in Domino, atque hortentur, ut sacrum ministerium ipsorum fidei commissum summam animi innocentiam, morum puritate, judicii integritate peragant, exhibeant, que semetipsos, ut ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei; memores præfate sint, se locum tenere, ac vices obire summi, atque æterni Sacerdotis, qui sanctus, innocens, impollutus, per Spiritum sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam nostram ab operibus mortis, ad servandum Deo viveret. Sedulo igitur stu-

„ deant,

eramenta accedere. Quamvis morum reformatio...

V. Interim huic finem imponat doctrinarius...

LIBER XII.

De Sacramentis Extreme-Unionis, & Ordinis:

DE SIMONIA, ET BENEFICIIS.

DISSERTATIO I.

De Extrema-Unionis, & Ordine.

CAPUT I.

Propositiones damnatae, & laxae recondentur...

§. I.

Theses proscriptae ab Alexandro VII. & Innocentio XI.

Alexander VII. damnavit sequentes.

22. Non est contra iustitiam beneficia ecclesiastica...

40. Est probabilis opinio quae dicit, esse tantum...

45. Dote temporale pro spirituali non est simonia...

46. Et id quoque locum habet, etiam si temporale...

ut illud plaris affinetur quam rei spiritualis.

47. Cum dixit Concilium Tridentinum eos alieni...

50. Copula cum conjugata, consentiente marito...

§. II.

Propositiones laxae quorundam Casuistarum.

Distinaveram nullas de matrimonio rescribere...

I. P. Claudius Lacroix lib. 3. part. 2. num. 1000.

II. PP. Salmanticenses tr. 19. c. 1. punct. 4. num. 55.

III. Idem Salmant. ibid. n. 56. Si aliquis...

IX. P. Nicolaus Mazzotta tr. 3. disp. 5. c. 3. pag. 255.

X. PP. Salmant. tr. 19. c. 4. punct. 3. n. 22.

rem alterius resignat ea spe, & intentione ut...

V. Idem Salmant. ibid. c. 2. punct. 7. n. 49.

VI. Idem Salmant. ibid. n. 50. Ceterum si...

VII. Idem Salmant. ibid. Hinc liberatur a...

VIII. Idem Salmant. ibid. n. 53. Si Monasterium...

IX. P. Nicolaus Mazzotta tr. 3. disp. 5. c. 3. pag. 255.

X. PP. Salmant. tr. 19. c. 4. punct. 3. n. 22.

pretio accipit; & tantum peccat contra religio-

XI. P. Thomas Tamburinus lib. 8. c. 4. §. 4. n. 5.

XII. P. Fillucius tr. 41. in Append. cap. 4. n. 18.

XIII. P. Tamburinus loc. cit. n. 8. Cum im-

XIV. P. Thomas Sanchez lib. 2. diff. 15. n. 5.

XV. Salmanticenses trat. 9. c. 1. punct. 6. n. 83.

XVI. P. Thomas Sanchez lib. 3. disp. 18. n. 29.

XVII. Idem Sanchez. loc. cit. disp. 38. n. 7.